

ja ikka peale, ilma otsata. Essite Peboke asja wöttis töeks ja affas weel rumalamast kostma, kui küssimised olliwad; agga jubba pärrast naisedki ja lapsed, kes kõigest küllast kokko koggonesiwad, sure älega naersiwad, ja tark mees affas tuppä tagganema — agga küssijad oidsiwad tedda särgi warruksest kinni, ja ikka weel küssisiwad: „kui kalendris soja on agga ilm on külüm — kas siis on kalendri wõi ilma wigga?“ „Kui kanna on pardi muñadest pojad wälja audunud, kas part wõi kanna õige emä?“ „Kule kule Pebokene, ütles omast tarkusest, kui ma omä nahha ollen kaupmehhele ärra müünd, kas on weel miño nahk wõi on ta kaupmehhe nahk?“ Willetsa Pebokese ambad löddisesiwad külümast, ja pärrast ta ommeti lahti peasis ja lippas tuppä ja pañi ukse kõwwaste taggant kinni. Luggo olli otsas. Kui näddala pärrast toast wälja roñis, ütles üks: Peep lähheb watama, kas jões weel wet, ehk kas warraste kääst weskit taggasi sadi; küssis ka teine pilkaja: noh Peboke, kas linnakseid sünnis jo külwata? Agga Pebokese tarkuse aigusel olli ots; ta lassil sapa alla ue kanna panna, ei pöranud enäam silma wilto egga kånand enäam kanna peal ringi. Koh-tomehheks tehti teine mees.

Wõtkem siis ka sellest juttust õppida. Kui sa esel olled, ärra sa löwwi nahka selga pañe. Ärra sa Kasjo Willemi weidraid kombeid tagga pärril, kui sa teina tarkuse pärrija ei olle. — n.

Moistatusse.

Moista moista mes ma ütle
Kosta kosta kui ma küssi:

Kes ne neijo norekesse, sössaritse sirgekesse, kes so ümbre allati, tõine tõise alla astwa?

Illo-ehthen rõmo-reiwin tullep eddimenne mannu, rosi-karwa rättiga, kulla-kroni preetsiga, sin-nitside sidega, walgen reiwan rõõmsaste! Kik ilma-illo om tal kæn, kik näutap temma sulle, ja södap heldeste kik innemist nink ellajat. Ta om ni armolik ni rõmolik, ta odap omma sössart, nink puhkap süddamest, „saas ma so nätta, ellake, saas ma so kätte sötzike,“ nink kurblikkus lät wimate ta näggo, we-pissarä ta silmist joostwa, nink illo temmast tagganep. Essa hääl ta hõikap ärra, ei, sössar, sa ta sinno nätta, ei kun-nagi so kätte! Ta lähhep, ta langep, ta weap, ta waop, ta kõnnip nink kaop!

Tõine tõttap talle järgi: „oh oda minno de-ke, kannata weel kallike, saisa, sössar, saisa weel.“ — Ei ta ennamb kätte sa, rätti weer weel werretas, illo-ehthe helletas.

Tõine neitsi ütfinda meil jälle, waiklik waggane. Ta tõmbas seinareiwa ülle pä, musta rätti rinna ümbre. Henne neäle wõttap neid wessinid nink waisid, neid waiwatu nink waggatsid, neid kurblikkid nink koormatu, suurt nink weikest eg-gaütte, pannep neide kael'se kokko, kat neid omma reiwaga; ta walwap neide weren, ta awwas